

Ruth Chapter 1 רות

1 וַיְהִי בַיּוֹם שִׁפְטָה הַשֹּׁפֶטִים וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה לְגֹרֹם בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו:

שפט Q[∞] - judging

ל + גור Q[∞] - to sojourn. The infinitive clarifies or emphasizes the main verb, וילך, specifically that the travels from Bethlehem to Moab were intended to be temporary. Many of our Hebrew dictionaries and other references use language we might consider outdated or archaic in the 21st century. While most dictionaries translate, לגור, as "to sojourn," few people today actually use the word "sojourn." Conversely, merely saying they "went to live in Moab" is not specific enough. NIV comes closer: "to live for a while."

2 וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נָעָמִי וְשֵׁם שְׁנֵי-בָנָיו מְחִלּוֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרָתִים מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שָׂדֵי-מוֹאָב וַיְהִי-וַעֲשֶׂם:

3 וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נָעָמִי וַתִּשָּׂאֵר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ:

4 וַיֵּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבִיּוֹת שֵׁם הָאֶחָת עֲרָפָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית רות וַיֵּשְׁבוּ שָׁם כְּעֶשֶׂר שָׁנִים:

5 וַיָּמוּתוּ גַם-שְׁנֵיהֶם מְחִלּוֹן וְכִלְיוֹן וַתִּשָּׂאֵר הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמֵאִשָּׁה:

6 וַתָּקָם הִיא וְכִלְתִּיהָ וַתָּשָׁב מִשְׂדֵּי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בַּשָּׂדֶה מוֹאָב כִּי-פָקֵד יְהוָה אֶת-עַמּוֹ לְתַתּ לָהֶם לֶחֶם:

ל + נתן Q[∞] - to give. Here, the infinitive could indicate the **purpose** of the finite verb: "He visited his people." *Why?* "IN ORDER TO GIVE them food." It could equally indicate **result**, as in "He visited his people." *How?* "BY GIVING them food." See also the notes on פָּקַד ("to visit") meaning in Ruth Pursuit #17.

7 וַתֵּצֵא מִן-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה-שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כִלְתֵּיהָ עִמָּה וַתֵּלְכְנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב אֶל-אֶרֶץ יְהוּדָה:

ל + שוב Q[∞] - to return. The infinitive here also indicates **purpose**. "They walked/went." *Why?* "IN ORDER TO RETURN."

Ruth Chapter 1 רות

8 וַתֹּאמֶר נָעָמִי לְשָׁתִי כִלְתִּיהָ לְכֹנָה שְׁבֹנָה אִשָּׁה לְבֵית אֹמִי
יַעַשׂ יְהוָה עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם־הַמֵּתִים
וְעַמָּדִי:

9 יִתֵּן יְהוָה לָכֶם וּמָצְאוּ מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וַתֵּשֶׁק לָהֶן
וַתִּשְׂאֲנָה קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה:

10 וַתֹּאמְרֶנָּה־לָּהּ כִּי־אִתָּךְ נָשׁוּב לְעַמֶּךָ:

11 וַתֹּאמֶר נָעָמִי שְׁבֹנָה בָנֹתִי לָמָּה תִלְכֶּנָּה עִמִּי הַעוֹד־לִי בָנִים
בְּמַעֲי וְהָיוּ לָכֶם לְאֻנָּשִׁים:

12 שְׁבֹנָה בָנֹתִי לָכֵן כִּי זָקַנְתִּי **מֵהָיֹוֹת** לְאִישׁ כִּי אֶמְרֹתִי יֵשׁ־לִי
תְּקוּהָ גַם הָיִיתִי הַלֵּילָה לְאִישׁ וְגַם יִלְדֹתִי בָנִים:

מן + היה Q∞ - from having - note the 3ה ending for the Infinitive construct is identical to the FP noun/adjective ending. Infinitive forms do not inflect for PGN. The preposition in this use has a sense of being overwhelming for a person. In this case, for all these things to happen to Naomi would be beyond her natural abilities. We said earlier that the second כִּי and the two מֵ could be translated as "even if."

13 הֲלָהֶן תִּשְׁבְּרֶנָּה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ הֲלָהֶן תַּעֲגִנָּה **לְבִלְתִּי הָיֹוֹת**
לְאִישׁ אֶל בָּנֹתִי כִּי־מֵר־לִי מְאֹד מִכֶּם כִּי־יֵצְאָה בִּי יָד־
יְהוָה:

היה Q∞ - to be (negated by **לְבִלְתִּי**)
לְבִלְתִּי הָיֹוֹת לְאִישׁ = "For not to be a man" = "to be unmarried"

14 וַתִּשְׁנֶה קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה עוֹד וַתֵּשֶׁק עֲרֹפָהּ לַחֲמוּתָהּ וְרוּת
דָּבְקָה בָּהּ:

15 וַתֹּאמֶר הִנֵּה שָׁבָה יְבֻמָּתְךָ אֶל־עַמָּהּ וְאֶל־אֱלֹהֶיהָ שׁוּבִי
אַחֲרַי יְבֻמָּתְךָ:

Ruth Chapter 1 רות

16 וַתֹּאמֶר רות אֶל-תַּכְּנִיעֵי-בִי לְעִזְבֹּהָ לָשׁוּב מֵאַחֲרָיָהּ כִּי אֶל-
אִשָּׁר תֵּלְכִי אֵלָיוּ וּבְאִשָּׁר תִּלְיִנִי אֲלִין עִמָּךְ עַמִּי וְאֱלֹהֶיךָ
אֱלֹהֵי:

ל + עזב Q ∞ + 2fs - to abandon you. When there is a pronominal suffix, V1 reduces to Qamets Hatuf. Strictly speaking, the suffix may be either a **subject** (your abandoning - i.e., Naomi abandoning Ruth) or an **object** (abandoning you, i.e., Ruth abandoning Naomi). Here, the objective use is clearly more logical.

ל + שוב Q ∞ - to return. The second infinitive explains *how* Ruth might abandon her mother-in-law. In this sense, "by returning" is also a good translation.

17 בְּאִשָּׁר תָּמוּתִי אָמוּת וְשָׁם אֶקְבֹּר כֹּה יַעֲשֶׂה יְהוָה לִי וְכֹה
יִסִּיף כִּי הַמָּוֶת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינָהּ:

18 וַתֵּרָא כִּי-מִתְאַמְצֶת הִיא לָלֶכֶת אֹתָהּ וַתַּחְזֵל לְדַבֵּר אֵלֶיהָ:
ל + הלך Q ∞ - to go

19 וַתֵּלֶכְנָה שְׁתֵּיהֶם עַד-בֹּאָנָה בֵּית לָחֶם וַיְהִי כְּבֹאָנָה בֵּית
לָחֶם וַתָּהֶם כָּל-הָעִיר עָלֶיהֶן וַתֹּאמְרָנָה הִזָּאת נַעֲמִי:

בוא Q ∞ + fs - her coming. As noted above, we must analyze a pronominal suffix on an infinitive. It could potentially be the subject instead of the usual object. In this case, the suffix is indeed functioning as the **subject**. "Her coming."

כ + בוא Q ∞ + 3fp - when they came

20 וַתֹּאמֶר אֵלֶיהֶן אֶל-תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי קְרָאנִי לִי מָרָא כִּי-
הֵמָּר שָׂדֵי לִי מָאֵד:

21 אֲנִי מְלֵאָה הִלְכְּתִי וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי יְהוָה לָמָּה תִּקְרָאנָה לִי
נַעֲמִי וַיְהִי עָנָה בִּי וְשָׂדֵי הֵרַע לִי:

22 וַתָּשָׁב נַעֲמִי וְרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה כָלְתָהּ עִמָּה הַשָּׂבָה מִשָּׂדֵי
מוֹאָב וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית לָחֶם בַּתְּחִלָּת קִצִּיר שְׁעָרִים:

Ruth Chapter 1 רות